

PÄTNÁSTA KAPITOLA

Prenikavá bolesť postupne pomínie a nahradí ju tupá. Vklížnem si rukou pod bundu a nahmatám ranu.

Nekrvácam, ale náraz ma strhol na zem, takže ma muselo niečo zasiahnuť. Prejdem si prstami po pleci a na mieste, kde som kedysi mala hladkú kožu, zacítim podozrivý hrboľ.

Kúsok od mojej tváre čosi buchne o dlážku. Kovový valec, asi taký veľký ako moja dlaň, sa prikotúľa ku mne a zastane mi pri hlave. Než ho stihnem odsunúť, z oboch koncov vyrazí biely dym. Rozkašľem sa a odhodím valec preč, ďalej do vestibulu. Ibaže nie je jediný, podobné sa povaľujú po celej miestnosti a plnia ju dymom, ktorý nepáli ani neštípe. Len mi na pár sekúnd zastrie zrak a potom sa úplne vyparí.

Čo tým kto sleduje?

Na dlážke okolo mňa ležia Neohrození so zavretými očami. Zamračene si prezriem Uriaha. Nezdá sa, že by krvácal. Nevidím žiadnu ranu v blízkosti dôležitých orgánov, takže nemôže byť mŕtvy. Ale prečo stratil vedomie? Obzriem sa ponad ľavé plece a zbadám Lynn, takisto bezvládnú a skrčenú v podivnej polohe.

Zradcovia vojdú do vestibulu so zbraňami v rukách. Poviem si, že sa zachovám ako vždy, keď neviem, čo sa deje: napodobním ostatných. Zložím hlavu späť na dlážku a zavriem oči. Kroky zradcov sa blížia, podrážky vŕzgajú na mramorových dlaždiciach, srdce mi bije čoraz rýchlejšie. Zahryznem si do jazyka, aby som potlačila výkrik bolesti, keď mi niekto stúpi na ruku.

„Prečo vlastne nemôžeme všetkých postrieľať?“ ozve sa akýsi hlas. „Ak nebudú mať armádu, tak vyhráme.“

„No tak, Bob, nemôžeme povraždiť *všetkých*,“ ozve sa chladný hlas.

Zježia sa mi chlpy na zátylku. Ten hlas by som spoznala aj o polnoci. Patrí Ericovi!

„Bez obyvateľstva by nemohla vzniknúť prosperujúca spoločnosť,“ pokračuje Eric. „A ty tu nie si na to, aby si sa vypytoval.“ Eric zdvihne hlas. „Polovica do výťahov, polovica na schody, zľava aj sprava! Švihom!“

Kúsok naľavo odo mňa leží pištoľ. Keby som otvorila oči, mohla by som ju zhrabnúť a zastreliť ho, ani by nevedel, kto ho dostal. No nemôžem sa spoľahnúť, že by som pri dotyku s pažbou zase nespanikárila.

Počkám, kým posledné kroky nezmiznú vo výťahoch alebo nedoznejú na schodoch, a otvorím oči. Všetci vo vestibule sú zjavne v bezvedomí. Určite nás postriekali niečím, čo vyvoláva simuláciu, inak by som nebola jediná, čo zostala pri zmysloch. Nechápem, čo sa deje – nepodobá sa to na žiadnu simuláciu, ktorú som doteraz zažila, ale nemám o tom kedy premýšľať.

Vstanem, schmatnem nôž a snažím sa ignorovať bolesť v pleci. Prebehnem k telu s modrou páskou na rukáve, ktoré leží pri vchode. Bola to žena v strednom veku, v čiernych vla-

soch jej žiaria šedivé pramene. Snažím sa nepozerať na strelnú ranu v jej hlave, ale aj v tlmenom svetle zazriem kosť a napne ma na vracanie.

Mysli, Tris! Nezáleží na tom, ako sa volala alebo koľko mala rokov. Záleží len na jej modrej páske, na tú sa musím sústrediť. Snažím sa pod ňu strčiť prst, ale zjavne je prišitá, budem musieť zobrať celú bundu.

Vyzlečiem si vlastnú bundu a prehodím ju žene cez tvár, aby som sa na ňu nemusela dívať. Potom rozopnem tú jej a vyvlečiem mŕtve ruky z rukávov, najprv ľavú, potom pravú, zatnem zuby a vytiahnem ju spod ťažkého nehybného tela.

„Tris!“ ozve sa ktosi. Prudko sa obrátim, s bundou v jednej ruke a s nožom v druhej. Nôž vzápätí schovám – votrelci žiadne nemali a ja na seba nechcem privolávať zbytočnú pozornosť.

Za mnou stojí Uriah.

„Divergentný?“ spýtam sa.

„Hej,“ prisvedčí.

„Zožeň si bundu,“ poviem.

Čupne si k ďalšiemu zradcovi. Ten chalan vyzerá mladší od nás, určite ešte nebol ani riadnym členom Neohrozenosti. Pri pohľade na jeho smrteľne bledú tvár sa strhnem. Bol príliš mladý na smrť, príliš mladý na to, aby sem vôbec išiel. Tvár sa mi rozhorí od hnevu.

Navlečiem si ukradnutú bundu a Uriah so stisnutými perami urobí to isté.

„Mŕtvi sú len oni,“ povie potichu. „Nezdá sa ti to divné?“

„Museli vedieť, že na nich budeme strieľať, ale aj tak zaútočili,“ uvažujem nahlas. „Na otázky nemáme čas. Musíme sa dostať hore.“

Uriah vytreští oči. „Hore? Nechcela si povedať, že musíme vypadnúť?“

„Chceš zdrhnúť, než zistíme, čo sa vlastne deje?“ Zamračím sa naňho. „Než varujeme ostatných?“

„Čo ak nás niekto spozná?“

Pokrčím plecami. „Musíme dúfať, že nás nespoznajú.“

Prešprintujem ku schodom a Uriah ma nasleduje. Keď položím nohu na prvý schod, zauvažujem, čo vlastne plánujem urobiť. V budove sú určite aj ďalší divergentní, ale budú vedieť, čo sa deje? Budú vedieť, že sa majú schovať? A čo vlastne chcem dosiahnuť tým, že splyniem s armádou zradcov?

V hĺbke duše cítim odpoveď: pravdepodobne nedosiahnem vôbec nič a zomriem. Pokúšam osud.

A ešte horšie: je mi to úplne fuk.

„Pôjdu zdola hore,“ dychčím. „Ty by si mal ísť... na tretie. Povedz im, že treba evakuovať. Potichu.“

„A kam pôjdeš ty?“

„Sem na druhé,“ poviem. Plecom odtisnem dvere na druhé poschodie. Už viem, čo tam budem robiť: hľadať divergentných.

+++

Cestou po chodbe prekračujem bezvedomé telá v čierno-bielom oblečení a spomeniem si na verš z pesničky, ktorú si deká z Otvorenosti spievali, keď si mysleli, že ich nikto iný nepočuje:

*Strašní čierni krutasi
trhajú sa na kusy...*

Tie slová mi nikdy nepripadali pravdivejšie než teraz, keď som na vlastné oči videla, ako Neohrození na svojich bývalých druhov zaútočili simuláciou podobnou tej, ktorá ich pred niekoľkým mesiacom donútila vraždiť členov Sebazaprenia.

Žiadna iná frakcia by sa takto nerozdelila. Harmónia by nedopustila rozkol, nikto v Sebazaprení by neprejavil toľké sebeckto, Otvorení by sa hádali, až kým by nedospeli k všeobecne prijateľnému záveru a Informovaní by neurobili niečo také nelogické. Naozaj sme krutá frakcia.

Prekročím natiahnutú ruku bezvládnej ženy s otvorenými ústami a zahmkám si začiatok ďalšej slohy:

*Chladní modrí roboti
platia daň za znalosti...*

Premýšľam, kedy si asi Jeanine uvedomila, že Informovaní a Neohrození by vytvorili smrtiacu kombináciu. Spojenie nemilosrdnosti a chladnej logiky zjavne dokáže čokoľvek vráťane uspania jeden a pol frakcie.

Pri chôdzi si dôkladne obzerám tváre a telá, hľadám nepravidelný dych, rozochvené viečka, hocijaký náznak, že ľudia na zemi bezvedomie len predstierajú. Zatiaľ všetci dýchajú pokojne a ležia s pevne zavretými očami. Možno v Otvorenosti žiadni divergentní nie sú.

„Eric!“ skríkne ktosi z opačného konca chodby. Volaný okamžite zareaguje a vykročí rovno ku mne. Zadržím dych a snažím sa nehýbať. Ak sa pohnem, tak ma zbadá, a určite ma spozná, cítim to v kostiach. Skloním hlavu a napnem všetky svaly v tele, až sa mi trasú. *Nepozri na mňa – nepozri na mňa – nepozri na mňa...*

Eric ma obíde a zamieri do chodby naľavo odo mňa. Mala by som hľadať ďalej, ale zvedavosť ma ťahá za Ericom a za človekom, ktorý ho zavolať. Ten krik znel naliehavo.

Keď konečne odlepím pohľad od zeme, zbadám vojaka z Neohrozenosti, ako stojí nad kľáčiacou ženou v bielej blúzke a čiernej sukni a s rukami založenými nad hlavou. Ericov úsmev aj z profilu vyzerá nenásytne.

„Divergentná,“ vyhlási. „Dobrá práca. Prived’ ju k výťahom. Rozhodneme sa, ktorých zabijeme hneď a ktorých odložíme na neskôr.“

Jeho poskok chytí ženu za vlasy a zamieri k výťahom. Žena zvrieskne a vyškriabe sa na nohy, aby ju neťahal za sebou ako balík. Pokúsim sa prehltnúť, ale zdá sa mi, že mám v hrdle guču vaty.

Eric znova vykročí po chodbe, vzdáľuje sa odo mňa. Snažím sa nezízať na ženu, ktorá ho vzápätí nedobrovoľne nasleduje. Zradca jej ešte vždy zviaza vlasy v pästi. Viem, ako sa vyrovnáť s hrôzou: na pár sekúnd jej dovoľím, nech ma paralyzuje, a potom sa donútim konať.

Jeden... dva... tri...

Vyštartujem dopredu, plná nového odhodlania. Nemôžem každého človeka dôkladne sledovať, to trvá príliš dlho. Ďalšiemu nehybnému telu, ktoré mi príde pod nohy, stúpim na malíček. Žiadna reakcia, ani trhnutie. Prekročím ho, vyhlíadnem si malíček ďalšej obete a pevne naň pritlačím špičku topánky. Stále žiadna odpoveď.

„Mám ďalšieho!“ skríkne ktosi zo vzdialenej chodby. Zaleje ma panika. Skáčem po ležiacich ľuďoch, mužoch, ženách, deťoch, únedžeroch aj starcoch, stúpam na prsty, bruchá alebo členky, hľadáam náznaky bolesti. Tváre sa mi po chvíli zlievajú do

hromady, všimam si len, že zostávajú nehybné. Hrám sa na schovávačku s divergentnými, ale, žiaľ, nie som jediná, kto ich hľadá.

Zrazu sa to stane. Stúpim na drobný malíček a dievčatko v čierno-bielom šklbne tvárou. Len trošku, bolesť skryla obdivuhodne dobre, ale aj tak si ten pohyb všimnem.

Obzriem sa ponad plece, či nablízku nie je nepriateľ, ale všetci sa už našťastie pohli ďalej. Pohľadom nájdem najbližšie schodisko: asi tri metre odtiaľto, na pravej strane chodby. Výborne.

Čupnem si k hlave dievčatka. „Ahoj, maličká,“ oslovím ju čo najtichšie. „Neboj sa, nepatrím k nim.“

Trošku nadvihne viečka.

„Asi tri metre odtiaľto sú schody,“ zašepkám jej. „Poviem ti, keď sa nikto nebude pozeráť, a ty k nim prebehneš, okej?“

Prikývne.

Postavím sa a pomaly sa otočím okolo vlastnej osi. Zradca kúsok naľavo odo mňa pozerá dolu a šťuchá nohou do bezvládného tela v čiernom. Dvaja za mnou sa bavia a na niečom sa rehocú. Ďalší tupo zíza mojím smerom, ale vzápätí sa vráti do reality a vyštartuje dopredu, preč odo mňa

„Teraz!“ zavelím.

Dievčatko vyskočí na nohy a prešprintuje k dverám vedúcim na schody. Pozerám za ňou, až kým sa dvere so šťuknutím nezavrú a neocitnem sa tvárou v tvár vlastnému odrazu v sklenej výplni. Ibaže už na chodbe plnej spiacich ľudí nestojím sama, ako som si myslela. Priamo za mnou stojí Eric.

+++

Vymeníme si pohľad v sklenom zrkadle. Mohla by som zdrhnúť. Ak rýchlo vystrelím preč, možno nezareaguje dosť rých-

lo a nestihne ma schmatnúť. Lenže vzápätí si uvedomím, že by som ho aj tak nepredbehla. A nemala by som ho čím zastreliť, lebo som si nevzala pištoľ.

Prudko sa zvrtnem a zároveň zdvihnem lakeť a namierim ho Ericovi do tváre. Zasiachnem mu bradu, ale nie dosť silno na to, aby som mu naozaj ublížila. Jednou rukou ma schmatne za ľavé rameno a druhou mi s úsmevom oprie hlavu o čelo.

„Fakt netuším,“ vyštekne, „ako si mohla byť taká sprostá a prísť sem bez zbrane.“

„Aspoňže som dosť múdra na toto,“ odvrknem a tvrdo mu dupnem na nohu, do ktorej som mu pred necelým mesiacom vpálila guľku. S bolestným výkrikom zvráti tvár a vrazí mi pažbou zbrane do čeľuste. Zatnem zuby, aby som umlčala vzdych. Náraz mi roztrhol kožu, po krku mi steká krv.

Stále mi pevne zviaza rameno, ani na okamih nepovolil. No mohol mi vpáliť guľku do hlavy a neurobil to, z toho usudzujem, že ma nesmie zabiť. Aspoň zatiaľ.

„Dosť ma prekvapilo, keď som zistil, že ešte žiješ, lebo som Jeanine sám povedal, aby dala špeciálne pre teba postaviť to akvárium.“

Rozmýšľam, ako by som mu mohla ublížiť, aby som ho donútila pustiť ma. Práve keď sa rozhodnem pre poriadny kopanec medzi nohy, Eric sa presunie za mňa, schmatne ma za obe ramená a pritisne si ma k sebe tak tesne, že nohami ledva pohnem. Nechty mi zarýva do kože. Zatnem zuby, aj od bolesti, aj preto, že sa mi dvíha žalúdok z jeho hrude pritlačenej o môj chrbát.

„Šanca sledovať, ako divergentný človek v skutočnom živote reaguje na situáciu zo simulácie, jej pripadala fascinujúca,“

povie a postrčí ma dopredu, aby ma donútil kráčať. „A ja som súhlasil. Aby si vedela, vynaliezavosť – jedna z vlastností, ktorú si Informovaní maximálne cenia, vyžaduje predstavivosť.“

Zvrtné rukami a jeho mozole mi odierajú kožu. Pri chôdzi sa nakloním trochu doľava a snažím sa dostať nohy priamo pred jeho. Škodoradostne postrehnem, že kríva.

„Predstavivosť je zbytočná a nelogická... pokiaľ neslúži vznešenému účelu. V tomto prípade hromadeniu vedomostí.“

Na moment zastanem, zdvihnem nohu a vrazím mu pätu do rozkroku. V krku sa mu zadrhne vysoký škrek, no stíchne, ešte než sa naozaj rozozvučí. Na okamih povolí zovretie a ja to využijem, celou silou sa zvrtnem a vytrhnem sa mu. Neviem, kam mám utekať, ale musím mu zdrhnúť, musím...

Schmatne ma za lakeť, strhne dozadu a zaryje mi palec do rany na pleci. Krúti ním, až kým sa mi nezatmie pred očami a nezvrieknem na plné pľúca.

„Tuším som na zázname tvojej zbabranej popravy videl, že si v tom pleci mala ranu,“ povie. „Zjavne mám dobrú pamäť.“

Podlomia sa mi kolená a Eric ma takmer nedbanlivo schmatne za golier a vlečie k výťahom. Látka sa mi zaryva do krku a dusí ma. Potkýnam sa za Ericom a v celom tele mi pulzuje bolesť.

Keď prídeme k výťahom, Eric ma zrazí na kolená vedľa ženy z Otvorenosti, ktorú som videla predtým. Spolu so štyrmi ďalšími ľuďmi kľací medzi radmi výťahov. Pištole zradných Neohrozených ich držia v šachu.

„Táto nech má stále pištoľ pri hlave,“ zavelí Eric. „Nielen namierenú, pekne na koži.“

Chlap z Neohrozenosti mi pritisne hlaveň na zátylok. Na koži cítim chladný kruh ústia. Zdvihnem pohľad k Ericovi. Tvár má červenú a oči podliate slzami.

„Čo je, Eric?“ zdvihnem obočie. „Bojíš sa malého dievčatka?“

„Nie som sprostý,“ odvrkne a prehrabne si vlasy rukami. „Raz si ma tým trikom dostala, ale už sa ti to nepodarí. Si tá najlepšia útočná suka, akú majú.“ Nakloní sa bližšie ku mne. „Takže nepochybujem, že ťa čoskoro utratíme.“

Na jednom výťahu sa otvoria dvere a Neohrozený s modrou páskou sotí Uriaha so zakrvavenými perami ku krátkemu radu divergentných. Uriah na mňa pozrie, ale nepoznám ho dosť dobre na to, aby som z jeho výrazu vyčítala, či ostatných úspešne varoval, alebo nie. Keďže ho doviedli sem, najskôr to znamená, že zlyhal. Nepriatelia nájdu všetkých divergentných v budove a väčšinu z nás povražia.

Asi by som sa mala báť, ale namiesto strachu mi vnútri zabubľe hysterický smiech, lebo som si práve spomenula na niečo dôležité.

Možno neudržím pištoľ, ale v zadnom vrecku mám nožik.